

ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ (ԿԱԶՄԻ) ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ 75-ՎՃԱՐԱԿԱՆ
ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ, ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ -ԱՅԿԱՆՈՒՄ
ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ
ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ
ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ -ԱՅԿԱՆՈՒՄ
ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ «ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ» ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ
ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ

- ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ, ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ
- Ինչպես կցանկանաք, երկուսն էլ իմ բնավորությունն ու անցած կյանքս փոխլրացնող անուններ են: Սակայն, քանի որ ինքներդ թեխիսցի եք, թերթն էլ լույս է տեսնում Թեխիսիում, կոչեք Բուրա:
- ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ 75-ՎՃԱՐԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ, ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ, ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ
- Շնորհակալություն մաղթանքների համար:
- ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ «ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ» ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ
- Իրոք, գիրքը գրեթե արդեն պատրաստ է, այն պետք է հանձնել տպարանին, թեպետ վերջին պահին որոշեցի վերնագիրը փոխել: Կովկասցիների համար «Կովկասյան ազգության անձինք» արտահայտությունը վիրավորանքի որոշակի զգացում է առաջացնում: Հիմա գիրքը կոչվում է «Նրանք»:
- ԿԱԶՄԻ ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ ԱՆՈՒՆՆԵՐԻ «ԱԿՏԻՎԱԿԱՆ»
- Պարզաբանեմ: Ընդհանրապես չեմ սիրում ինքնակենսագրական գրքեր, որտեղ հեղինակները հաճախ են օգտագործում «ես» դերանունը: Երկար մտածեցի, թե ինչպես շարադրեմ ասելիքս, որ նվազագույնի հասցնեմ այդ «ես»-ը: Հարցի լուծմանը օգնեց ինձ հետ պատահած դիպվածը: Հիշեցի մի մարդու, իմիջիայլոց՝ Սան Ֆրանցիսկոյում բնակվող հայի, որի հետ ծանոթացա ինքնաթիռում: Զրուցելիս ասաց, որ շատ է ցանկանում լինել օդաչուների խցիկում: Օգտագործելով իմ «հանրաձանաչությունը»՝ ուղեկցորդուհու միջոցով հայտնվեցինք խցիկում: Վայրէջքից հետո, այդ մարդը մի փոքր հապաղեց, զրուցում էր անձնակազմի անդամների հետ:
- Հետաքրքիր էր, որ վերադառնալիս՝ նույն ինքնաթիռում հանդիպեցի նույն անձնակազմի հետ: Հարցրին՝ «Ձեր բարեկամը ինչո՞վ է զբաղվում»: Անկեղծ ասած, միանգամից չհասկացա, թե ում մասին է խոսքը, ապա հիշեցի, որ նա «Սիմենս» ընկերության ներկայացուցիչն էր, ով առաջինն էր Խորհրդային Միություն ներկրել պլազմային հեռուստացույցերը: Պարզվեց, որ մեր հիշարժան ուղեւորությունից կարճ ժամանակ անց, այդ մարդը օդաչուներին նվիրել է երեք այդպիսի հեռուստացույց: Ղա, զարմանալի վերաբերմունք էր, որին, իմ խորին համոզմամբ, շատերը չէ, որ ընդունակ են: Իմ գիրքն էլ նվիրված է հենց նման պատմությունների շարադրանքին: Գրքում փորձել եմ պատմել այն զարմանալի, յուրատեսակ, կոլորիտային մարդկանց մասին՝ վրացիների, հայերի, ռուսների, ադրբեջանցիների, հրեաների, այլոց մասին, ում հետ բախտ է վիճակվել հանդիպել, շփվել, մտերմանալ... Այդ մարդիկ թե՛ ժամանակի եւ թե՛ շրջապատի համար յուրատեսակ

«սպիտակ ագռավներ» են...

- Երբ որ քո ընկերակցները «ժողովրդավար»...

- Ըստ իս, իրեն «սպիտակ ագռավ» համարող անձը հեռու է համեստության տիպար լինելուց, իսկ դա վատ դաստիարակության վկայություն է:

- Երբ որ քո ընկերակցները «ժողովրդավար» լինեն, քո ընկերակցները, քո ընկերակցները ընկերակցները «Իմ ընկերակցներ չեմ համարում, որովհետև ես չեմ ուզում ընկերակցներ լինել քո հետ, քո ընկերակցները ընկերակցները ընկերակցները, քո ընկերակցները ընկերակցները, քո ընկերակցները, քո ընկերակցները, քո ընկերակցները, քո ընկերակցները... քո ընկերակցները ընկերակցները ընկերակցները քո ընկերակցները ընկերակցները, քո ընկերակցները ընկերակցները...»

- Ուղղակի հիմա ձեր կողմից զգայական, խորհմաստ որակավորված երգեր գրողներ չկան: Ուստի, ստիպված եմ ինքս գրել (ծիծաղում է): Ցավոք, այն մարդկանցից շատերը, ում հետ ինձ բախտ էր վիճակվել աշխատել, ստեղծագործել, հիմա ողջ չեն:

Ա՛յ, դուք հիշատակեցին Ալեքսեյ Հեքիմյանին: Հիշում եմ նրա հետ իմ առաջին հանդիպումը: Նա եկավ գեներալական համազգեստով: Սկզբում, նույնիսկ վախեցա, ձայնագրվելու ցանկությունս էլ կորավ: Ինձ արիացնելու համար անգամ կոնյակ խմեցի: Հետո խոսեցինք, գրուցեցինք: Առաջին հանդիպման արդյունքը Հեքիմյանի հեղինակած 16 նոր երգերի ձայնագրումն էր:

- Երբ որ քո ընկերակցները ընկերակցները ընկերակցները ընկերակցները, քո ընկերակցները ընկերակցները ընկերակցները...»

- Հայ շատ բարեկամներ ունեմ: Մեծացել եմ Թբիլիսիի Մթածմինդա թաղամասում, իտալական բակում: Իսկ դա նշանակում է, որ ողջ բակը մի մեծ ընտանիք էր՝ ցավի ու ուրախության ժամանակ միմյանց կողքին կանգնելու, աջակցելու ավանդույթով... Ցավոք, մանկության ընկերներիցս շատերը հիմա չկան, թեպետ լինում են դեպքեր, երբ ողջերս հավաքվում ենք, անպայման նրանց հիշում, ցավում, բաժակ բարձրացնում՝ ի պատիվ նրանց հիշատակի...

- Երբ որ քո ընկերակցները ընկերակցները ընկերակցները ընկերակցները, քո ընկերակցները «ժողովրդավար» ընկերակցները, քո ընկերակցները «ժողովրդավար» ընկերակցները

- Ֆրունզիկի հետ շատ ավելի շուտ էի ծանոթացել, դեռեւս «Մի տրտմիր» ֆիլմի նկարահանումների ժամանակ, որտեղ նա էպիզոդիկ դեր ուներ: Առանձին էպիզոդներ նկարահանեցինք Թբիլիսիում, եւ ես նրան ցույց էի տալիս քաղաքի տեսարժան վայրերը: Միասին եղանք մի հին եկեղեցում: Ֆրունզիկը կատակով ասաց, թե կասկածում է, որ եկեղեցին վրացիներն են կառուցել: Որոշ ժամանակ անց, որոշեցի «տեղը հանել»:

Հյուրանոցում էինք, գիշերվա կեսին զանգեցի Ֆրունզիկին ու ասացի. «Լսիր, Դիլիջանում հնագետները հայտնաբերել են մի սեպագիր, ըստ որի, հայկական կոմերիտմիությունը 500 տարեկան է»: Իմ խոսքերից հետո, հեռախոսափողում լռություն տիրեց, ապա Ֆրունզիկն ասաց. «Այդ հնագետներն այդ սեպագիրը ժամը 11-12-ի կողմը չէին կարող հայտնաբերել»: Ինչ վերաբերում է «Միմինոյին», ապա սկզբում նկարահանում էինք առանձին դրվագներ, որոնք կարծես թե իրար հետ ոչ մի կապ չուներին: Հիշո՞ւմ եք ռեստորանի կադրը: Դրա նկարահանումը ձգձգվեց, եւ ես ու Ֆրունզիկը որոշեցինք խմել: Խմեցինք մի փոքր ավելի եւ նկարահանման դուրս եկանք բավականին խմած: Նկարահանման մեծ մասը նախնական սցենարից շեղվեց, ստացվեց ինքնաբերաբար, եւ Ղանելիայի մեծությունը կայանում էր նրանում, որ ռեժիսորի ներքին զգացումով նա ընկալեց ու նկարահանումը չկանգնեցրեց: Արդյունքում՝ ստացվեց այն, ինչ տեսել եք:

Ընդհանրապես, Ֆրունզիկն իմ ճանաչած մարդկանց թվում բացառություն էր: Ուղղակի զարմանալի էր, թե այս ուրախ, կատակասեր մարդու մոտ ինչն էին նման տխուր աչքեր: Իմ կյանքում նման երկու մարդ եմ ճանաչել՝ Ֆրունզիկին ու Յուրի Նիկոլիին: Կատակելիս՝

Ֆրունզիկը երբեք չէր ծիծաղում, իսկ Նիկոլիինը պատմելիս ուշադիր հետեւում էր զրուցակցի դեմքի արտահայտությանը: Հասկացավ՝ լավ, չհասկացավ, ուրեմն հիմար է:

- Սիրտս, Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում 75-Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում «Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում»

- Կարծում եմ՝ այո: Կյանքի գլխավոր իմաստը հենց կյանքն է: Դրանում ինձ կրկին անգամ համոզեց շատ մտերիմ մի մարդու ասածը: Վերջերս նա վախճանվեց, ծանր հիվանդ էր, ոչ մի դեղ, բալասան չօգնեց: Ուժեղ ցավեր ուներ: Վերջին հանդիպումներից մեկի ժամանակ ասաց. «Ես երջանիկ մարդ եմ», իսկ ցավի զգացումից առաջացած արցունքները հոսում էին: «Վերջապես հասա այն պահին, երբ զգում ես այն, ինչ մարդիկ ապրում են մահից առաջ: Դա ինձ միշտ հետաքրքրում էր...»: Առանձնակի ծանր էլ լսել կյանքին սիրահարված մարդու շուրթերից...

Իսկ ինչ վերաբերում է կյանքի իմաստին, ապա լրիվությամբ համակարծիք եմ մեր կովկասյան ասացվածքի հետ՝ «Պետք է ծառ տնկել, տուն կառուցել, երեխա ունենալ, դաստիարակել, ոտքի կանգնեցնել»: Իսկ եթե դրա հետ միասին սիրես նաեւ հարելաններին, ապա, կարծում եմ, հիանալի կլինի (ծիծաղում է): Ահա եւ ողջ կյանքի իմաստը:

- Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում «Թուրքիայում» Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում ...

- Իմ բարեկամներ, ծառ տնկեք, տուն կառուցեք, երեխա մեծացրեք եւ սիրեք, սիրեք իրար: Միայն այսպես մենք կարող ենք գոյատևել, ապրել...

- Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում 75-Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում, Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում Թուրքիայում

Թուրքիայում Թուրքիայում